

Mustači

Goran Vranić

24. srpnja - 2. kolovoza 2015.

Mustači

Čamac u daljini – možda netko dolazi, čamac usidren - svi smo, valjda tu, ne mogu se oteti tim mislima dok – više puta dnevno – dokono šećem uz more kao da će ljeto vječno trajati.

Čamce, brodove, plovila gledam kao cjeline, ponekad slikovita prijevozna sredstva, daljine me baš i ne vuku, dovoljno mi je ukrcati se na Tijat i čeka me pazar, ribarnica i - čim se iskracam na šibenskoj rivi - želja da se vratim na Zlarin.

Da brodovi mogu biti i nešto drugo podsjetile su me fotografije Grga Vranića koje su dale posve novu dimenziju uobičajenog percepciji plovila kao dijela primorskog krajolika, kulturnog okruženja pa i načina života. On ih gleda drugim očima, vidi ih kao niz antropomorfnih detalja, duhovitih ali i realističnih doskočica i usuđujem se reći prijatelja, čudom oživjelih iz banalnih i „običnih“ dijelova broda koje nemamo nikakvog razloga posebno opaziti ni imenovati. Mi možda ne, ali Grga, poput razigranog, maštovitog djeteta na tom „običnom“ i stoga jedva vidljivog gradi svoju priču.

Nije nikakvo čudo da zaljubljenici kažu da brodovi imaju dušu, postalo mi je jasno gledajući ove fotografije mustača koji su, kako znamo, ukras muškog lica a – sada znamo - i broda.

I stvarno, vratile su mi Grgine fotografije slike davnih dana, čamce uz koje sam maštao o daljinama, koje sam raspoznavao po „mustačima“ premda, naravno, nisam bio dovoljno rafiniran ili maštovit da bi ih sam sebi tako objasnio. Prisjećam se i likova nekih dragih ljudi, ribara, barkarjola, mornara čiji su likovi, ako ih dovoljno dugo tražimo i vjerujemo u svoju potragu također upleteni u priču o dičnom muškom broskom brku.

Sudbina mjesta uz more neraskidivo je povezana s morem i brodovima, Zlarin tu nije izuzetak i zato mi je posebno drago da su Grga i mustači doplovili na otok koralja.

Luka Marotti

Mustachios

A boat in the distance – someone may be coming, an anchored boat – we are all, presumably, here, I cannot shake these thoughts while I – several times a day – stroll along the sea as if the summer will last forever.

I see boats, ships, vessels as entities, sometimes picturesque forms of transport, I am not really drawn by far off places, it is enough for me to board the Tijat and there, waiting for me, are the market, fish-market and – as soon as I disembark in Šibenik – the desire to return to Zlarin.

The photographs by Grga Vranić have reminded me that ships can be something else. They have offered a brand new dimension to the common perception of vessels as a part of the coastal landscape, the cultural surroundings, even the way of life. He sees them with fresh eyes as a series of anthropomorphic details, witty but realistic quips and, I dare to say, friends miraculously come alive from banal and „ordinary“ boat parts we have no reason either to notice or name. We may not, but Grga constructs his story on this „ordinary“ and therefore barely visible foundation like a playful, imaginative child.

It is no wonder that aficionados claim that boats have a soul. This has become apparent to me by looking at these photographs of mustachios, which are, as we well know, adornments of a man’s face and – we have found out – a boat as well.

Indeed, Grga’s photographs have brought back images of bygone days, of those far off boats I dreamt of, which I recognized by their „mustachios“ even though I was neither refined nor imaginative enough to explain them to myself this way. I also remember some people I was fond of, such as fishermen, barcaiolos and sailors whose characters, if we look for them long enough and believe in our quest, are also intertwined in the story of the worthy male boat mustache.

The destiny of seaside towns is intrinsically bound with the sea and boats, and Zlarin is no exception, which is why I am exceptionally pleased that Grga and the mustachios have sailed to the coral island.

Luka Marotti

Biografija

Goran Vranić rođen je 18. srpnja 1964. u Zagrebu. Školu Primijenjene umjetnosti (Odsjek fotografije) završio je 1983. godine. U Muzeju za umjetnost i obrt u Zagrebu radio je kao voditelj fotografskog ateljea od 1987. do 1996. Član je ULUPUH-a od 1993. godine.

Uz umjetničku izložbenu djelatnost intenzivno radi i primijenjenu fotografiju. Surađujući s istaknutim hrvatskim povjesničarima umjetnosti svojim snimkama opremio je brojna kataloga i monografska izdanja Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Moderne galerije, Muzeja suvremene umjetnosti, Umjetničkog paviljona, Hrvatskog muzeja naivne umjetnosti, Galerije Klovićevi dvori, Muzejskog dokumentacijskog centra u Zagrebu i brojnih ustanova i nakladnika diljem Hrvatske. Aktivni je član Foto kluba Zagreb od 1990. U Hrvatskoj zajednici samostalnih umjetnika djeluje od 1997.

Biography

Goran Vranić was born on July 18, 1964, in Zagreb. He graduated from the School of Applied Art (photographic department) in 1983. He worked as head of the photographic studio in the Museum of Arts and Crafts in Zagreb from 1987 to 1996. Vranić has been a member of the artists association ULUPUH since 1993. As well as having his artistic and exhibition role, he is vigorously engaged with applied photography. Working with leading Croatian art historians, he has illustrated numbers of catalogues and monographs published by the Croatian Academy of Sciences and Arts, the Modern Gallery, the Museum of Contemporary Art, the Art Pavilion, the Croatian Museum of Naive Art, Klovićevi dvori Gallery, the Museum Documentation Centre in Zagreb and many other institutions and publishers all around Croatia. Goran Vranić has been an active member of Fotoklub Zagreb since 1990. He has been a member of the freelance artists’ association (HZSU) since 1997.

Galerija:	Muzej grada Šibenika Zavičajni muzej “Vesna Parun” Zlarin
Izdavač:	KUD “Koralj” Zlarin
Za izdavača:	Adrijana Šušnjara
Urednik:	Luka Marotti
Izložba:	Mustači, Goran Vranić
Oblikovanje i tisak:	Tiskara Pečarić-Radočaj, Karlovac
Naklada:	100 kom.
Podržava:	Turistička zajednica Zlarin